

风流书呆

作品

灵媒
Psychic



ทดลองอ่าน

P S Y C H I C

ปริศนาลับ สัมผัสวิญญาณ 2

เฟิงทลิวซูโต (风流书呆) เขียน ปราณทยก แผล สู้สู (蜀黍) ภาพ





ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่



everY



@everY_2015

คำนำ

หลังจากคลี่คลายคดีของเกาอี้เจอได้แล้ว หลายคนผันตัวกลายเป็นแฟนคลับของพินจยาหลิว ไม่เว้นแม้แต่พวกตำรวจ แน่นอนว่ารวมถึงเส้นใยเวเรียนที่รับรู้ถึงความพิเศษของอีกฝ่าย เขาเชื่อฟังพินจยาหลิวทุกอย่าง ด้วยความจิตใจดีที่อยากช่วยเด็กแม้จะไม่ใช้สายเลือดของตัวเองก็ตาม

สำหรับ 'Psychic ปริศนาลับ สัมผัสวิญญาณ' เล่มสองนี้ ขอเชิญนักอ่านทุกท่านมาร่วมลุ้นกันต่อว่าครอบครัวเส้นใยจะช่วยเด็กน้อยได้หรือไม่ อีกทั้งยังมีเรื่องราวให้ตื่นเต้นกันต่อ เมื่อพินจยาหลิวตอบรับเข้าร่วมรายการ 'โลกของผู้วิเศษ' ความสามารถของเขากำลังจะกลายเป็นที่ประจักษ์ให้คนทั่วไปได้เห็น

ผู้คนที่ได้ดูรายการนี้จะเชื่อว่าพินจยาหลิวเป็นร่างทรงวิญญาณซึ่งสามารถสื่อจิตได้จริงหรือไม่ หรือจะเชื่อว่าทุกอย่างที่อีกฝ่ายทำเป็นแค่บทละครที่คนเขียนบทแต่งขึ้น? หากสงสัยว่าครั้งนี้พินจยาหลิวจะมีวิธีรับมือกับเรื่องราวต่างๆ ยังไง ขอเชิญทุกท่านพลิกหน้าถัดไปได้เลยค่า

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

หมายเหตุ - จากการใช้ตัวละคร 'เส้นใยหลัง' มีชื่อเล่นมากกว่าหนึ่งชื่อ เพื่อป้องกันความสับสนจึงเลือกใช้ชื่อ 'นานานาน' ซึ่งเป็นคำที่ใช้เรียกเด็กๆ หรือลูกด้วยความรัก และเป็นชื่อที่ทางนักเขียนมีการใช้พูดถึงมากกว่าชื่อ 'หลังหลัง'

แนะนำตัวละคร

* เลื่อนไหย่วเฉวี่ยน

ประธานภาคพื้นเอเชียของเคเอ็น กรุ๊ป ซึ่งเป็นบริษัทที่ดูแลสินค้าระดับลูซิฟจำนวนมาก เลื่อนไหย่วเฉวี่ยนเกิดในครอบครัวที่ปลูกฝังความคิดเรื่องผู้ชายเป็นใหญ่ ชนิดฝังรากลึก ทำให้ทั้งพ่อแม่และตัวเลื่อนไหย่วเฉวี่ยนล้วนปฏิบัติกับลูกฝาแฝดชายหญิงอย่างไม่เท่าเทียม และพฤติกรรมนี้ก็เป็นหนึ่งในสิ่งที่พี่จายาหลัวออกปากเตือนเลื่อนไหย่วเฉวี่ยน

* ชูเฟิงชี

อดีตคนรักของจ้าวเหวินเยี่ยน เธอเคยเป็นนักแสดงหญิงชื่อดังภายใต้สังกัดบริษัทสเตลลาร์ เอ็นเตอร์เทนเมนต์ แต่หลังจากที่พี่จายาหลัวให้ความช่วยเหลือจ้าวเหวินเยี่ยน จนหลุดพ้นจากมนตร์ประหลาดของหญิงสาว ชูเฟิงชี ก็ถูกจ้าวเหวินเยี่ยนที่หูตาสว่างแล้วใช้ข่าวฉาวมากมายของเธอเล่นงานจนจำต้องเจียบหายไปจากวงการบันเทิง

* เลี้ยวฟาง

ตำรวจหญิงหนึ่งในทีมที่ทำดีของเกาอี้เจ้อ เป็นคนหนึ่งที่รับรู้ถึงความสามารถพิเศษของพี่จายาหลัวเป็นอย่างดี เธอเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีใจเป็นกลาง ยึดมั่นในจรรยาบรรณ และพร้อมจะเรียนรู้เพื่อปฏิบัติหน้าที่ของตนเองให้ดี เลี้ยวฟางชื่นชมพี่จายาหลัวอย่างมากที่เธอใช้ความสามารถพิเศษอันยอดเยี่ยมในการช่วยเหลือผู้อื่น

* ช่งเวินหน่วน

ญาติของ ดร. ช่งรู่ย หัวหน้าผู้กำกับและโปรดิวเซอร์รายการ 'โลกของผู้วิเศษ' เป็นคนที่มีความสามารถและภูมิหลังของเธอก็ยิ่งใหญ่มากเป็นพิเศษ ทำให้ช่งเวินหน่วนไม่เกรงใครทั้งสิ้น หญิงสาวไม่ค่อยเชื่อในเรื่องลึกลับเหนือธรรมชาติ และตั้งใจทำรายการเกี่ยวกับเรื่องพวกนี้เพื่อความสนุกสนานในการชมป่าหิมะของผู้รอดอ้างตนเป็นผู้วิเศษ

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของฟุุุุชิยาม
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง ปัญหาในครอบครัว
มีการกล่าวถึงอาการป่วยทางจิต การทำร้ายเด็ก การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ
การบังคับหรือโหนมน้าวให้ทำบางอย่างโดยไม่เต็มใจ การข่มขืน
การฆ่าตัวตาย และการใคร่เด็ก ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 53

คำรับรองจากพี่น้องยาหลัว

เสียงใส่กังวานของพี่น้องยาหลัวดังขึ้นมาอย่างไม่ลังเล "แจ้งความ
เถอะครับคุณเลิน"

เลินโหย่วเฉวียนพูดเสียงแหบพว่า "คุณก็คิดว่า..."

เขาพูดยังไม่ทันจบ พี่นจยาหลัวก็ทำเสียงซู่ เป็นการบอกให้เขาเงียบ
เวลานี้มีหรือที่เลินโหย่วเฉวียนจะกล้าไม่ฟังคำพูดของพี่น้องยาหลัว เขา
ปิดปากทันที สองตากวาดมองไปทั้งซ้ายและขวาอย่างตื่นๆ ราวหัวขโมย ผลคือ
ทันทีที่เขาหยุดพูด จงฮู่ลู่ก็วิ่งขึ้นมาบนชั้นสองอย่างรีบร้อน เธอกระซกแซน
ดึงข้อมือเขา และพูดด้วยเสียงดุดัน "คุณโทรหาใคร จะแจ้งตำรวจหรือ แบบนี้
มันเป็นการทำร้ายเหราเหรานะคุณรู้หรือเปล่า"

"ผมไม่ได้แจ้งตำรวจ ผมกำลังโทรขอยืมเงินเพื่อน! คุณนี่ว่าเงินห้าสิบล้าน
มันน้อยหรือ ผมเพิ่งจะอายุสี่สิบ เกิดในชนบท ถึงจะมีรายได้ปีละสิบล้าน
แต่เงินพวกนี้ผมใช้ไปกับอสังหาริมทรัพย์และการลงทุน คุณหาสนหลังนี้ก็เพิ่งซื้อ
ทั้งหมดเป็นเงินสองร้อยหกสิบล้าน ผมให้ทุกอย่างตามที่คุณขอจนหมดบัญชี
แล้ว นอกจากนี้ผมยังลงทุนทำแบรนด์แฟชั่นให้คุณอีกแบรนด์ กำลังอยู่ใน
ช่วงดำเนินงาน ทุกเรื่องต้องใช้เงินทั้งนั้น! กระแสเงินสดของผมแทบไม่เหลือ
แล้วคุณจะให้ผมไปเอาเงินห้าสิบล้านมาจากไหน ขายบ้านกับบริษัทคุณทั้ง
มี่ยล่ะ ฮะ?"

พอได้ยินว่าบริษัทของตัวเองจะถูกขาย จงฮู่ลู่ก็ไม่กล้าพูดอะไรอีก

เธอเพ่งมองหน้าจอมือถืออืดๆ ก็พบว่า เป็นเบอร์แปลกเบอร์หนึ่ง ไม่ใช่เบอร์ 110 จึงยอมปล่อยให้มือสามี่

"ห้ามแจ้งตำรวจนะ ฉันยอมเสียเงินซื้อโอกาสรอดแปดสิบเปอร์เซ็นต์ดีกว่า เอาชีวิตไปเสี่ยงกับตำรวจ โหยวเฉวียน ลูกสำคัญที่สุดนะ เราหาเงินใหม่ได้ ลูกต่างหากที่สำคัญที่สุด คุณจำไว้ด้วย!" จงฮุยสู่น้ำตาคลอ กำชับซ้ำแล้วซ้ำอีก

เส้นโหยวเฉวียนพยักหน้า ทั้งที่ความจริงในใจเขารู้สึกหนาวเหน็บยิ่ง ผู้หญิงคนนี้เป็นห่วงสวัสดิภาพของเส้นอวี๋เหราจริงๆ ไม่อย่างนั้นก็คงไม่ห้ามเขาไม่ให้แจ้งตำรวจเหมือนคนบ้าแบบนี้ แต่ถ้าคนที่ถูกลักพาตัวเป็นนานนาน เธอจะเป็นห่วงเป็นใยเหมือนถูกไฟลนแบบนี้หรือเปล่า ไม่จำเป็นต้องถาม เส้นโหยวเฉวียนก็เดาคำตอบได้ว่าไม่ จงฮุยสู่ออกไปพร้อมกับแม่ของเขาก็ไม่ แม้แต่ตัวเขาในอดีตก็ไม่เหมือนกัน

ขอบตาของเส้นโหยวเฉวียนเริ่มขึ้น เขาต้องเป็นหน้าหนีไปเซ็ดหางตาเร็วๆ

แน่นอน เขารู้ว่าครอบครัวที่เจอเรื่องลักพาตัวส่วนใหญ่มักไม่แจ้งความ พวกที่แจ้งความมักเป็นคนที่ย่ำแย่ไม่ไหว อับจนหนทาง ถ้าเขาไม่รู้ว่าเส้นอวี๋เหราไม่ใช่เชื้อสายของตัวเอง เวลานี้เขาคงไม่ตัดสินใจแจ้งความเพื่อสวัสดิภาพของลูก เขาต้องรีบหาเงินมาจนได้

เส้นโหยวเฉวียนเดินออกจากกระยะสายตาของจงฮุยสู่อ้อมไปทีละเบี่ยงลดเสียงลง "เมื่อกี้... ภรรยา" ตอนพูดคำว่า 'ภรรยา' ลิ้นเขาเจ็บแปลบเหมือนโดนเศษกระจกคมๆ บาด

"ผมทราบดีครับ" น้ำเสียงของพันจยาหลัวอ่อนโยน

เส้นโหยวเฉวียนเย็บ ไซลิ คนคนนี้มีพลังหยั่งรู้ ไม่งั้นเขาจะหยุดคำพูดของตัวเองไว้ตั้งแต่ก่อนที่จงฮุยสู่อจะเข้ามาใกล้ได้อย่างไร เขาน่าจะสัมผัสได้ถึงสถานการณ์ของตนในเวลาที่ใช้หรือไม่ ความสามารถแบบนี้ช่างน่าอัศจรรย์เหลือเกิน จริงสิ เมื่อกี้ตนจะพูดว่าอะไรนะ ดูเหมือนจะเป็น... คุณก็คิดว่าควรแจ้งตำรวจใช่ไหม

คิดมาถึงตรงนี้ เส้นโหยวเฉวียนก็นึกเสียใจภายหลังขึ้นมา จากที่ร้อนใจ

เปลี่ยนเป็นว่ารุ่น เพราะถ้าให้จงอยู่คู่มาได้ยินประโยคนี้ เธอจะต้องอาละวาด ฟาดงาทันที และคงคอยตีเธอ ต่อว่าเธอไม่ยอมเลิก จนกว่าเธอจะเอาเงิน ออกมา!

เมื่อก่อนเส้นไหย่วเฉวียนเห็นจงอยู่คู่ดูแลเส้นอวี๋เหวอย่างดีไม่มีขาดตกบกพร่อง ก็รู้สึกว่าเขาอ่อนโยน แสนดี ขยันขันแข็ง ทำงานเก่ง เป็นภรรยาแสนประเสริฐที่สุดในโลก แต่ตอนนี้สิ่งที่เขาคิดคือเบื้องหลังความละเอียดใฝ่ใจนั้น มีความเฉยเมยและละเลยลูกสาวแอบซ่อนอยู่ เธอมอบความรักของแม่ทั้งหมดให้เส้นอวี๋เหว แต่กลับเย็นชาเข้าขั้นใจดำกับลูกอีกคน แบบนี้เธอยังคู่ควรกับการเป็นแม่อยู่อีกหรือ นี่เป็นเพราะเธอรู้ว่าพ่อของเด็กสองคนนี้เป็นคนละคนกันใช่หรือเปล่า

คิดมาถึงตรงนี้ตัวของเส้นไหย่วเฉวียนก็แข็งค้างขึ้นมาทันที เขาเพิ่งตระหนักถึงความจริงอีกข้อที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือถ้าจงอยู่คู่รู้ว่าพ่อของเด็กสองคนเป็นคนละคนกัน ถ้าอย่างนั้นความใจดำเย็นชาที่เธอมีต่อลูกสาวย่อมแสดงให้เห็นว่าเธอไม่ได้มีใจให้พ่อของลูกเลยใช่หรือเปล่า สำหรับคนเป็นแม่ ขอแค่เป็นเด็กที่คลอດออกมาจากท้องของตนล้วนมีค่าเท่ากัน ไม่มีการแบ่งแยกความแตกต่างของสายเลือด แต่พ่อของเด็กๆ กลับถูกแบ่งแยกได้ด้วยการมีใจหรือไม่มีใจให้

พูดอีกอย่างหนึ่งคือการที่จงอยู่คู่รักเส้นอวี๋เหวามากเท่าไร ก็แปลว่าเธอรักพ่อของเส้นอวี๋เหวมากเท่านั้น และการที่เธอเย็นชาต่อเส้นอวี๋หิงก็หมายความว่าเธอรังเกียจพ่อของเส้นอวี๋หิง แล้วพ่อของเส้นอวี๋หิงไม่ใช่เขาเองหรือ

เส้นไหย่วเฉวียนรีบมองออกไปนอกหน้าต่างเพื่อซ่อนใบหน้าที่เดือดดาลจนปิดเบี่ยงของตน เขากัดฟันพูดออกมาว่า "คุณพ่อกับผมจะไปแจ้งความเดี๋ยวนี้"

เขาไม่มีทางยอมเปลี่ยนทั้งสมองและหัวใจให้กับผู้หญิงที่ไม่คู่ควรกับความรักคนหนึ่ง ไม่มีทาง! เขาย้ำเตือนตัวเองว่าให้เลิกไปดีเส้นอวี๋เหวได้แล้ว "แล้วเส้นอวี๋เหวจะเป็นยังไง" หลังต่อสู้กับตัวเองอย่างหนัก เส้นไหย่วเฉวียน

ก็เอ่ยถามเสียงแผ่ว

"เขาจะปลอดภัย" ฟันจยาหลัวพูดด้วยน้ำเสียงนิ่งสนิท "ดีที่สุดคือคุณต้องไปแจ้งตำรวจคนเดียว อย่าให้คนในบ้านรู้ ถ้าจำเป็น เล่าเรื่องของผมให้ตำรวจฟังก็ได้"

"ครับๆ ผมจะไปเดี๋ยวนี้" เส้นใยเวทย์วนทำได้เพียงพยักหน้าติดๆ กัน เขาขอความมั่นใจซ้ำแล้วซ้ำอีก "เส้นอวี๋เหวราจะไม่ถูกฆ่าใช้มั้ยครับ"

"ไม่หรอก" ฟันจยาหลัวเหมือนจะหัวเราะเบาๆ และเหมือนกำลังทอดถอนใจ สุดท้ายจึงเอ่ยว่า "ถ้าคุณไม่สบายใจ ผมจะแนะนำมือโปรให้คุณคนหนึ่ง ถ้ามีเขา คดีนี้ต้องจบลงด้วยดีแน่นอน"

"ใครครับ" เส้นใยเวทย์วนรีบถามซัก

"ด็อกเตอร์ซ่งรู่ย เขาเป็นที่ปรึกษาหน่วยสืบสวนอาชญากรรมสำนักย่อยเขตใต้ คุณมั่นใจในมาตรฐานการทำงานของเขาได้"

"ด็อกเตอร์ซ่งรู่ย? ผมจำได้แล้ว คุณฟัน ขอบคุณนะครับ ขอบคุณมากจริงๆ! ถ้าไม่ได้คุณ วันนี้นานานานน้อยของผมคงไม่ได้กลับมา! คุณสบายใจได้เสร็จเรื่องนี้เมื่อไหร่ผมจะช่วยคุณเคลียร์สองคดีนั้นเอง" เส้นใยเวทย์วนสะอื้นขณะวางสาย เขาขีดหน้าลวกๆ ผู้ไม่รู้ย่อมปราศจากความเกรงกลัว ก่อนหน้านั้นเขากล้าทำตัวอวดเบ่งกับคุณฟันได้ยังไง นับจากวันนี้เป็นต้นไป เขาจะต้องเคารพยำเกรงต่อสิ่งที่ไม่รู้ทั้งหมดในโลก!

จงสู้อยู่คู่คอยยืนมองเขาอยู่ที่บันได พยายามอ่านรูปปากของเขา เพื่อให้แน่ใจว่าอีกฝ่ายไม่ได้วางสายของคนแปลกหน้าแล้วเปลี่ยนไปโทรหา 110

"เยี่ยมเงินล้ำเจ๋มัย" ใบหน้าที่มีน้ำตารินของเส้นใยเวทย์วนทำให้จงสู้อยู่คู่ต้องเอ่ยถามอย่างไม่สบายใจ

"ไม่ เงินก้อนใหญ่ขนาดนี้ใครเขาจะหยิบออกมาได้แบบปุบปับ ต่อให้เป็นธนาคารยังต้องทำสัญญาล่วงหน้า ผมจะไปหานักบัญชี คุณนอนก่อนเลยไม่ต้องคอยผม ผมต้องคำนวณดูว่ามีการลงทุนในชื่อของตัวเองอีกเท่าไรที่สามารถเปลี่ยนเป็นเงินสดได้" เส้นใยเวทย์วนวิ่งฉิวลงไปยังชั้นล่าง

จงสู้อยู่คู่วิ่งตามลงไป เห็นท่าทางร้อนใจ สับสน และสติไม่อยู่กับตัวของ

สามีแล้วกลับทำให้เธอสบายใจ รู้สึกว่าเขาให้ความสำคัญกับลูกชายมาก ตามคาด ไม่มีทางที่เขาจะไม่หาเงินมาช่วยคน ก่อนหน้านั้นเธอแค่คิดมากไปเอง

"ประธานเสียนครับ คุณจะไปไหน ให้ผมไปส่งมั๊ยครับ" หลงเจิงเชิงลุกขึ้นถามทันที

"ไม่ต้อง ฉันจะไปหานักบัญชีส่วนตัว ไปเปลี่ยนทรัพย์สินเป็นเงินสดเดี๋ยวนี้ มีเวลาไม่มาก ถ้าไม่รีบฉันกลัวว่าเหเราเหเราจะมีอันตราย ที่บ้านมีทั้งคนแก่กับเด็ก รบกวนนายช่วยดูหน่อยนะ ตอนนี้คนเดียวที่ฉันไว้ใจมีแค่นาย" เส้นไหย่วเฉวียนหาข้ออ้างแบบส่งๆ

พอหลงเจิงได้ยินเขาพูดเรื่องนี้ก็ลึ้มเลิกความคิดที่จะออกไปกับเขา รับประกันซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าจะดูแลบ้านให้ดี

หนึ่งชั่วโมงต่อมา เส้นไหย่วเฉวียนที่รีบเผ่นออกมาราวพายุก็ได้มาอยู่ที่ห้องรับรองของสำนักย่อยเขตใต้ ตำรวจหนุ่มสองนายนั่งประจันหน้ากับเขาคคนหนึ่งหยิบเครื่องบันทึกเสียงมาเตรียม ส่วนอีกคนเปิดสมุดเพื่อลงบันทึก

"...มือถือของโจรปิดอยู่ตลอดเลยเหรหรือครับ" ตำรวจหนุ่มที่ตัดผมทรงสกินเฮดถาม

"ครับ หลังๆ พอโทรไปเครื่องก็ปิดตลอด บอกแค่ให้เวลาผมสามวันเพื่อเตรียมเงินห้าสิบล้าน" เส้นไหย่วเฉวียนเล่าทุกสิ่งที่เขารู้อย่างใจเย็นมาก ท่าทางไม่เหมือนพ่อที่กำลังเสียลูก แต่เหมือนผู้ชมคนหนึ่งมากกว่า

ตำรวจสองนายพิศดูเขาด้วยสายตาทักขาก่อนกำชับว่า "เอาอย่างนี้แล้วกันครับ คุณไปเตรียมเงินไว้ และในเวลาเดียวกันทางเราจะดำเนินการตรวจสอบอีกสักครู่พวกเราจะนำกำลังไปที่บ้านคุณเพื่อดูว่าโจรจะโทรเข้ามาหรือเปล่า ถ้าโทรมา เราจะให้เจ้าหน้าที่เทคนิคตามรอยที่อยู่ของเขา"

"ผมไม่อยากจ่ายค่าไถ่" เส้นไหย่วเฉวียนบอกตามความจริง "เพราะแบบนี้ผมถึงมาแจ้งความ"

ตำรวจสองนายจ้องหน้าเขา บนหน้ามีตัวอักษรแถวหนึ่งปรากฏออกมาอย่างเด่นหรา...แกมันเดรัจฉาน!

เส้นไหย่วเฉวียนผืนยิ้ม อธิบายว่า "ผมไม่คิดจะปิดบังเรื่องนี้ ผมขอเล่าให้พวกคุณฟังตามตรงว่าความจริงเส้นอวี๋เหราไม่ใช่ลูกแท้ๆ ของผม เขาเป็นลูกของภรรยาผมกับไอ้สะเวคนอื่น สำหรับผม เงินห้าสิบล้านไม่ใช่จำนวนน้อยๆ ผมต้องขายกองทุน หุ้น รวมถึงหุ้นในบริษัทร่วมทุนซึ่งถึงจะรวบรวมเงินมาได้ ซึ่งการขาดช่วงการลงทุนแบบกะทันหันจะทำให้ผมสูญเสียเงินจำนวนมาก และถ้าไม่มีหุ้นในบริษัทร่วมทุน ผมจะเสียตำแหน่งประธานภาคพื้นเอเชียไป ระหว่างทางที่ผมมลงค่านวดู ความเสียหายนี้อาจมีมูลค่าสูงถึงสามร้อยล้านมากพอจะทำให้ผมเจ็บหนัก ต้องใช้เวลาอย่างน้อยแปดถึงสิบปีกว่าผมจะฟื้นตัวขึ้นมาในวงการได้ การเสียสละให้เด็กที่ไม่ได้เป็นอะไรกันมากขนาดนี้ ผมรู้สึกว่ามันไม่คุ้มเลย"

ทันทีที่ถอดถอนความรักของพ่อและหมดสิ้นความเวทนาที่ยังพอมีเหลือ เส้นไหย่วเฉวียนก็สามารถใจเด็ดใจดำได้อย่างน่ากลัว เขายื่นแฟ้มสีน้ำเงินออกไปพร้อมพูดต่อ "นี่เป็นเอกสารพิสูจน์ความสัมพันธ์ทางสายเลือด พวกคุณลองดูได้"

ตำรวจหนุ่มสองนายเก็บจ๋าบอกว่า "นี่มันเรื่องบ้าอะไรวะ" ไว้ใจ เมื่ออ่านเอกสารพิสูจน์ สายตาทั้งคู่ก็หยุดอยู่ที่วันที่อย่างเฉียบไว

"วันที่สี่สิบสอง พฤษภาคม มันวันนี้ไม่ใช่หรอ คุณเพิ่งคอนเฟิร์มได้วันนี้ว่าเด็กไม่ใช่ลูกแล้วเขาก็ถูกลักพาตัว คุณเส้น นี่มันบังเอิญเกินไปหรือเปล่า เท่าที่ผมรู้ ลูกสองคนของคุณเป็นแฝดไม่ใช่หรอ ตอนพวกเขาเกิดจะต้องมีการเช็กสุขภาพนี่ เรื่องกรูปลือดไม่น่าจะมีปัญหา ไม่งั้นคุณคงไม่เพิ่งมาสงสัยเอาตอนนี้ บนโลกหาท้องแฝดต่างพ่อได้ยากมาก หลายคนไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีเรื่องทำนองนี้อยู่จริง แล้วทำไมจู่ๆ คุณถึงได้ทำการพิสูจน์ คุณเส้นครับ คำพูดของคุณมีประเด็นน่าสงสัยหลายจุด เราต้องการคำอธิบายที่สมเหตุสมผลจากคุณ"

ตำรวจสองนายจกด้องเส้นไหย่วเฉวียนด้วยดวงตาวาววับ พันธงว่าเขาคือบุคคลที่น่าสงสัยมากที่สุด

เส้นไหย่วเฉวียนเอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่สบายใจ "ผมรู้ว่าพวกคุณคิดยังไง พวกคุณสงสัยว่าผมเป็นคนทำเรื่องนี้ เพราะผมแค้นจนขี้ขี้เลยจ้างคนมาลักพาตัวเส้นอวี๋เหราเพื่อแก้แค้น แต่ไม่ใช่ ผมไม่ได้ระย่ำถึงขั้นนั้น อย่างมาก

ผมก็แค่ไล่พวกเขาไป พูดยกอย่างคือถ้าผมเป็นคนทำเรื่องนี้ ผมจะมาแจ้งความ
ทำไม นี่ไม่เท่ากับหาเรื่องใส่ตัวเธอ"

ตำรวจสองนายมองตากันก่อนอธิบาย "คุณเดินครับ คดีลักพาตัวทุกคน
ที่เราจับได้มักเป็นฝีมือของพ่อแม่และคนสนิท ดังนั้นพวกเราจำเป็นต้องคัด
คนที่น่าสงสัยที่สุดออกมาก่อนเพื่อหาแนวทางการสืบสวนที่ถูกต้อง เพื่อ
สวัสดิภาพของเด็ก ขอให้คุณเข้าใจและให้ความร่วมมือกับพวกเราด้วย ทำไม
จู่ๆ คุณถึงสงสัยเรื่องสายเลือดของเด็ก คนทั่วไปไม่น่าจะคิดถึงจุดนี้ไม่ใช่เหรอ
ยิ่งพวกเขาเป็นแฝดด้วยแล้ว ลูกสาวของคุณก็น่าตาเหมือนคุณมาก トラาบโด
ที่มีลูกสาวเป็นตัวกันอยู่ข้างหน้า คุณไม่มีทางสงสัยลูกชายที่เป็นคู่แฝดแนว
การกระทำของคุณมันประหลาดมาก"

เส้นไหย่วเฉวียนเป็นคนดัง เขาเคยพากรรยากับลูกๆ ไปออกทีวี ตำรวจ
ทั้งสองนายจึงรู้เรื่องในครอบครัวของเขา

พอรู้ว่าตำรวจต้องการคำอธิบายสำหรับประเด็นนี้ให้ได้ มันก็ทำให้
เส้นไหย่วเฉวียนนึกถึงคำกำชับของพันจยาหลัว เขาตอบตามความจริงว่า
"เพื่อนคนหนึ่งบอกผม เขาชื่อพันจยาหลัว"

ตำรวจสองนายที่ตอนแรกดูซีเรียสเป็นที่สุดพลันเปลี่ยนเป็นปากอ้า
ตาค้าง จากนั้นก็ตบโต๊ะอย่างแรง ถอนหายใจ "เขานี้เอง! มีนา!" จบคำ จากนั้น
เมื่อพวกเขามองเห็นไหย่วเฉวียนอีกครั้ง แว่วระแวงและค้นหาในดวงตากี่
เปลี่ยนเป็นความสงสารและเห็นใจ แถมยังมีความอิจฉาแบบแปลกๆ นิดๆ

"คุณดวงดีมาก" ตำรวจชั้นผู้น้อยที่ติดผมทรงสกินเฮดถอนหายใจเฮือก

"อา ครับ ผมโชคดีจริงๆ ที่ได้รับคำชี้แนะจากคุณพัน ไม่งั้นลูกสาวผม
คงถูกลักพาตัวไปแล้ว" เส้นไหย่วเฉวียนพลันฉุกคิดเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ รีบบอกว่า
"ก่อนมาแจ้งความ เขาบอกผมว่าถ้าคดีนี้ได้ตอกเตอร์ซึ่งรู้ยเป็นคนที่ทำ เส้นอิ้วเหรา
จะกลับมาได้อย่างปลอดภัยแน่นอน"

ตอนแรกเส้นไหย่วเฉวียนยังลังเลกับคำขอที่ค่อนข้างไร้เหตุผลนี้ เนื่องจาก
กรมตำรวจไม่ได้เป็นของครอบครัวเขา คนที่ดูแลคดีย่อมเป็นคนที่ผู้อำนวยการ
เป็นคนกำหนด มีหรือจะยอมให้เขาสั่งการเอง แต่ที่น่าแปลกคือตำรวจชั้นผู้น้อย

คนนั้นกลับไม่มีความกังขาหรือลังเลสักนิด อีกฝ่ายหยิบมือถือขึ้นมาต่อสายหา ดร. ช่งรู่ยเพื่อเล่าเรื่องทุกอย่างให้อีกฝ่ายฟัง

"คุณก็รู้ว่าผมไม่เคยรับทำคดีลักพาตัว" แม้ ดร. ช่งรู่ยจะดูอ่อนโยนแต่น้ำเสียงของเขากลับเย็นชาราวโลหะไร้ชีวิต

เส้นไหย่วเฉวียนอดตัวสั่นไม่ได้ไม่ต้องเห็นหน้าอีกฝ่ายเขาก็รู้ว่าคนนี้จะต้องเป็นบุคคลสำคัญที่มีตำแหน่งสูงมากคนหนึ่ง

ตำรวจชั้นผู้น้อยลดเสียงลง พูดอย่างระมัดระวัง "พ้นจยาหลัวบอกเจ้าทุกข์ว่าถ้ามอบหมายให้คุณทำคดีนี้ เด็กจะกลับมาได้อย่างปลอดภัยแน่"

ช่งรู่ยที่กำลังเตรียมจะบอกปิด "..."

เส้นไหย่วเฉวียนเป็นคนอ่านสถานการณ์ได้ดีมาก เขาจึงรีบพูดเสริม "คุณพ้นบอกว่า...! ถ้าคุณไม่สบายใจ ผมจะแนะนำมือโปรให้คุณคนหนึ่ง ถ้ามีเขาคดีนี้ต้องจบลงด้วยดีแน่นอน ตોકเตอร์ช่งรู่ย เขาเป็นที่ปรึกษาหน่วยสืบสวนอาชญากรรมสำนักย่อยเขตใต้ คุณมั่นใจในมาตรฐานการทำงานของเขาได้"

น้ำเสียงนิ่งสนิทของช่งรู่ยเหมือนจะเกิดระลอกคลื่น "เขาบอกว่าเชื่อในมาตรฐานการทำงานของผม? บอกว่าผมสามารถปิดคดีนี้ได้ด้วยดี?"

"ครับ เขาพูดแบบนี้" เส้นไหย่วเฉวียนรีบผงกศีรษะ ถึงเขาจะไม่อยากสละหน้าที่การงานของตัวเองเพื่อเส้นอวี๋เหวรา แต่ก็พอจะพยายามเพื่อเด็กคนนี้ได้

"โอเค ผมจะไปเดี๋ยวนี้ พวกคุณสืบหาตัวพ่อแท้ๆ ของเส้นอวี๋เหวราก่อน ผมมีคำสั่งหรรณว่าเรื่องนี้มีความสำคัญมาก" น้ำเสียงแผ่วเบาที่ดังมานั้นคล้ายว่า ดร. ช่งรู่ยกำลังคุยโทรศัพท์ที่ไปพร้อมกับเปลี่ยนเสื้อผ้า จากที่ไม่สนใจก็กลับกลายเป็นรีบมาร่วมด้วย ความเปลี่ยนแปลงที่เรียกได้ว่าหนึ่งร้อยแปดสิบองศาของเขาทำให้เส้นไหย่วเฉวียนตกใจจริงๆ

ตำรวจหนุ่มรีบรับคำสั่งแล้ววางสาย เขาจ้องหน้าเส้นไหย่วเฉวียนอดใจหนึ่งแววตาที่ความคมปลาบและสีหน้าจริงจังมากขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งเส้นไหย่วเฉวียนใกล้จะทนไม่ไหว ตำรวจนายนั้นก็พลันเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเป็นมิตรว่า "ผมแซ่หลี่ คุณเรียกผมว่าเสี่ยวหลี่ก็ได้ ไม่ทราบว่าคุณพ้นได้พูดถึงผมบ้างหรือเปล่า เขาได้บอกมั้ยว่าผมจะคลี่คลายคดีนี้ได้ น่าจะมีมั้ง ผมเคยถูกเขาสื่อจิตสัมผัส

วิญญาน เขาต้องรู้ความสามารถของผมอยู่แล้ว"

เส้นไหย่วเฉวียนที่ถูกจ้องจนเหงื่อเย็นๆ แดกทั่วตัว "..."

สารภาพมานะว่าพวกคุณทุกคนเป็นแฟนคลับของฟั้นจยาหิ้วว? ไซ่ใหม่
เพราะชื่อเขาจะได้รับชื่อเสียงจากกรรมตำรวจอย่างมาก!

บทที่ 54

ความสำนึกในภารกิจของซ่งรู่ย

ห้องฟ้ายามราตรีค่อยๆ มีดลง ดวงดาวอับแสง หลายคนหลับไปแล้ว แต่เส้นไหย่วเจวียนยังคงคอยอยู่ที่สำนักย่อยเขตใต้ ตำรวจสองนายที่รับหน้าที่ดูแลเขา คนหนึ่งแซ่หลี่ อีกคนแซ่หลิว ทั้งคู่ยังหนุ่มมาก ความคิดอ่านเลยโลดโผนโจนทะยานเป็นพิเศษ พวกเขาปิดสมุดบันทึก ลดเสียงให้เบาลง "คุณเส้นครับ บ้านของด็อกเตอร์ซ่งรู่ยอยู่ไกล กว่าจะมาถึงต้องใช้เวลาประมาณสี่สิบกว่านาที คุณเล่าเรื่องที่ควรเล่าได้ชัดเจนดีแล้ว ถ้าถามต่อก็จะเป็นการถามซ้ำ ไม่มีความหมายอะไรมาก พวกเรามาคุยเล่นกันดีกว่ามั๊ยครับ"

เส้นไหย่วเจวียนขอน้ำแร่จากอีกฝ่ายหนึ่งขวด เขาจับน้ำพลางเอ่ยถาม "พวกคุณอยากคุยเรื่องอะไรหรือครับ"

"คุยเรื่องคุณพันได้มั๊ยครับ" เสี่ยวหลี่เกาะโต๊ะ ทำคอยืดคอยาว ดวงตาเป็นประกายฉายแววอยากรู้อยากเห็นและคาดหวัง ตำรวจที่ชื่อหลิวหงก็พูดเสริม

"ใช่ๆ คุยเรื่องคุณพัน เขาเป็นคนสำคัญของคดีนี้เหมือนกัน" พูดจับก็เปิดเครื่องบันทึกเสียงด้วยท่าที่จริงจัง

เนื่องจากเส้นไหย่วเจวียนได้รับคำอนุญาตจากพันจยาหลิวแล้ว เขาจึงเล่าเรื่องการพบกันระหว่างเขากับพันจยาหลิวให้อีกฝ่ายฟัง เสี่ยวหลี่กับเสี่ยวหลิวรับฟังอย่างเคลิบเคลิ้ม และขอให้เส้นไหย่วเจวียนลงรายละเอียดอยู่เรื่อยๆ ถ้าจะให้ดีที่สุดคือให้เขาพูดทุกประโยคทุกตัวอักษรของพันจยาหลิว ในระหว่างนี้ก็มีตำรวจเดินเข้ามาในห้องรับรองอย่างไม่ขาดสาย พวกเขา นั่งลงบนเก้าอี้

รอบๆ เหมือนไม่มีอะไร แต่ความจริงคือกำลังคอยเงี่ยหูฟังอยู่

เส้นใยเวเวียนหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก เขารู้สึกเหมือนตัวเองไม่ได้มาแจ้งความแต่มาร่วมงานเล่นิทาน คนพวกนี้อยากรู้เรื่องราวของพี่น้องยาหลัวกันขนาดนี้เชียว? เพราะอะไรกัน

ยังไม่ทันที่เขาจะได้ขบคิดถึงปัญหาข้อนี้ ผู้อำนวยการของสำนักย่อยเขตใต้ก็มา เขาพูดแบบเปิดประตูเจอภูเขาวัว "ได้ยินว่าพี่น้องยาหลัวให้คุณขอ ดอกเตอร์ซึ่งมาทำคดีนี้หรือ"

"ครับ" เส้นใยเวเวียนพยักหน้าติดๆ กัน

น้ำเสียงของผู้อำนวยการมีความลำบากใจ "แต่ดอกเตอร์ซึ่งไม่ใช่ตำรวจเป็นแค่ที่ปรึกษา ตามหลักเขาไม่มีคุณสมบัติในการนำทีมทำคดี นอกจากคอยให้ความคิดเห็นอยู่ข้างๆ"

หัวใจของเส้นใยเวเวียนเต้นตุบๆ ะหว่างที่กำลังกังวลเรื่องนี้ เขากลับได้ยินผู้อำนวยการบอกว่า "แต่ถ้าพี่น้องยาหลัวรู้สึกว่าเขาทำได้ ฉันผมก็จะขอแทรกให้เขานำทีมสักครั้ง เพราะความปลอดภัยของเด็กคือสิ่งสำคัญที่สุด ครั้งนี้พวกนายต้องฟังคำสั่งของดอกเตอร์ซึ่งเวลานี้เขาเป็นหัวหน้าทีมชั่วคราวของพวกนาย" ผู้อำนวยการสั่งพวกเจ้าหน้าที่ในหน่วยสืบสวนอาชญากรรมทีมหนึ่ง

"ทราบแล้วครับผู้อำนวยการ" ทุกคนรับคำสั่งกันอย่างรวดเร็ว

หัวใจที่แขวนห้อยอยู่บนที่สูงของเส้นใยเวเวียนถึงคอยวางลงได้ เขาคิดไม่ถึงว่าคำพูดของพี่น้องยาหลัวจะมีอิทธิพลมหาศาลขนาดนี้ เบื้องหลังอีกฝ่ายไม่มีสกุลพันแล้ว ทำไม่ถึงยังทำแบบนี้ได้อีก แต่ต่อให้ไม่มีสกุลพันแล้วยังไงลองว่าความสามารถของอีกฝ่ายมีความมหัศจรรย์ขนาดนี้ คนที่รู้จักพี่น้องยาหลัวคนไหนจะกล้าไม่ให้เกียรติ

การรอคอยให้ความรู้สึกยาวนานและแสนทรมาน เส้นใยเวเวียนที่ตอนแรกใจเย็นมากเริ่มนั่งไม่ติด แม้เส้นอวี๋เหราจะไม่ใช้ลูกเท้า ของเขา แต่ก็ใช้ชีวิตน้อยๆ ที่เพิ่งเริ่มต้น เขาไม่อาจทำเป็นไม่ดูดำดูดีได้

เสียงหลิ้มมองเห็นความกระวนกระวายใจของเขาจึงพูดปลอบ "ไม่ต้องใจร้อน

ในเมื่อพี่น้องยาหลัวบอกว่าเด็กจะไม่ถูกฆ่า เขาจะต้องกลับมาอย่างปลอดภัยแน่นอน"

เส้นใยเวทย์เวียน "..."

ความรื้อนรจนกระวนกระวายถูกแทนที่ด้วยความรู้สึกหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก เขาพบว่าตำรวจกลุ่มนี้เชื่อมั่นในตัวพี่น้องยาหลัวมาก พวกเขาไปเจอเรื่องอะไรมาจึงได้มีความรู้สึกแบบนี้ จะเกี่ยวกับคดีของเกาอี้เจ้อหรือเป่ล่า เพราะพี่น้องยาหลัวรู้ตัวผู้เสียหายทั้งห้า มีนา...

เมื่อความคิดของเส้นใยเวทย์เวียนเริ่มล่องลอย เวลาที่ดูจะเดินเร็วขึ้นมาก เหมือนแค่ชั่วพริบตา ดร. ช่งคนที่ว่ากันว่ามีความสามารถทำงานอยู่ในระดับสูงสุดก็เดินเข้ามาอย่างรีบร้อน ที่เหนือคาดคือเขามีรูปร่างสูงใหญ่และหน้าตาหล่อออกไปทางสวยมาก ชายหนุ่มแต่งตัวไม่เหมือนกับพวกคองแกเรียนที่ไม่สนใจเรื่องรูปลักษณ์ แต่กลับโดดเด่นเหมือนนายแบบที่เดินอยู่บนแคตวอล์ก เขาสวมชุดสูทสีเทาเงิน ผูกเนกไทพิมพ์ลายสีฟ้าอ่อนเส้นหนึ่ง กระดุมเพชรสีฟ้าเป็นประกายสะท้อนแสงไฟ ดูไฮโซมาก กลิ่นน้ำหอมโอดิโคโลญไซยามาพร้อมการเดินเข้ามาใกล้ของเขา ให้ความรู้สึกน่าประทับใจ

พูดกันจริงๆ ว่าถ้าเสียหลักไม่ลุกขึ้นแนะนำทั้งสองให้รู้จักกัน เส้นใยเวทย์เวียนไม่มีทางคิดว่าผู้ชายคนนั้นคือผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาผู้มีชื่อเสียงระดับนานาชาติ เนื่องจากภาพลักษณ์และท่าทางภายนอกของเขาดูเด่นกว่านายแบบระดับแนวหน้าหลายคนในแวดวงแฟชั่นด้วยซ้ำ

เส้นใยเวทย์เวียนกดขมความประหลาดใจไว้ รีบเดินเข้าไปจับมือกับ ดร. ช่ง แต่กลับถูกฝ่ายตรงข้ามปฏิเสธด้วยท่าที่เย็นชา "ขอโทษด้วย ผมเป็นมายโซโฟเบีย* เราทำงานกันก่อนดีกว่า" นับตั้งแต่ถูกพี่น้องยาหลัวฉีกหน้า เขาก็คร้านจะแสร้งทำตัวสุภาพ แต่ตราบดีที่เขาไม่ได้ทำผิดกฎหมาย ย่อมไม่มีใครทำอะไรเขาได้

"ครับๆ ครั้งนี้ต้องรบกวนคุณจริงๆ" เส้นใยเวทย์เวียนหอดม็อกลับอย่างหวาดๆ

* มายโซโฟเบีย (Mysophobia) หรือโรคกลัวเชื้อโรค กลัวความสกปรก รวมไปถึงการปนเปื้อนต่างๆ มักจะแสดงออกมาโดยการหลีกเลี่ยงสัมผัสหรือสถานที่สกปรก

ซึ่งรุ่มไม่มีเวลามาโอภาปราศรัยกับอีกฝ่าย ชายหนุ่มหุบสมุดบันทึกขึ้นมาอ่านอย่างจริงจัง หัวคิ้วของเขาขมวดแน่นคล้ายกำลังรำคาญใจและคิดหนัก เขาไม่เข้าใจจริงๆ ว่าทำไมในคืนหน้าร้อนที่อากาศเริ่มเปลี่ยนเป็นอบอ้าว เขาถึงทิ้งการเขียนวิทยานิพนธ์และอ่านบทความขบถออกมาตามลำพัง ต้องทนกับการจรรยาจรตติขัดกับอากาศแย่ๆ เพื่อวิ่งมาคลี่คลายคดีลักพาตัวแสนธรรมดาที่กรมตำรวจซึ่งอยู่ห่างออกไปหลายสิบกิโลเมตร เพียงเพราะคำพูดประโยคเดียวของพินิจยาหลวอย่างนั้นหรือ เหลวไหลไร้สาระ!

เขาพยายามปฏิเสธความคิดนี้อย่างเต็มที่ แต่ในใจกลับบอกกับตัวเองตามความสัจธรรมจริงๆ...ใช่ เพราะคำพูดประโยคเดียวของพินิจยาหลว นายถึงแผ่นดินนี้ เพราะคำพูดประโยคนั้นมันไม่ธรรมดาและมีความหมาย เป็นคำรับรองและชื่นชมที่ออกมาจากปากของคนที่ยืนชาร้ายกาจแบบนั้น

ซึ่งรุ่มไร้รัก ไร้แค้น ไร้ชอบ ไร้ชัง ไม่รู้ว่าแบบไหนที่เรียกว่าสวยงามหรืออัปลักษณ์ และยังไม่มีความรู้สึกสังสารหรือเห็นใจใดๆ ต่อให้มีคนมาตายอย่างน่าอนาถต่อหน้า เขาก็ยังไม่รู้สึกอะไร แต่คืนนี้ ตอนที่เขาได้ยินเสียงโหยวเจี๋ยนทวนคำพูดของพินิจยาหลว ความรู้สึกที่หาได้ยากของเขากลับมีความยินดีจางๆ ปรากฏขึ้น การได้รับคำรับรองและชื่นชมจากคนแบบนั้น มันทำให้เขาบังเกิดสามัญสำนึกบางอย่างและมีใจอยากทำงาน เขาเลยรีบแต่งตัวดีๆ ก่อนเดินทางไกลกว่าครึ่งเมือง ฝารถติดเป็นแพและฝุ่นควันเพื่อมาที่นี่

เหลวไหล! ไร้สาระมาก! ซึ่งรุ่มถ่มถุยตัวเองไปพร้อมๆ กับการอ่านบันทึกทุกตัวอักษรและทุกประโยคอย่างเอาจริงจัง

"เท่าที่ผมรู้ โรงเรียนอนุบาลดิงไฉเป็นโรงเรียนระดับสูงที่มีการดูแลเข้มงวดเป็นพิเศษ ทำไมพวกเขาถึงปล่อยให้คนแปลกหน้ารับตัวเส้นอวี๋เหอเราไปง่ายๆ" เขาคิดทบทวนถึงข้อสงสัย

เส้นโหยวเจี๋ยนรีบบอก "คนร้ายหญิงคนนั้นใส่หมวก มาส์ก และแว่นตาดำ หน้าเขียววามไปหนึ่งแถบ มองไม่เห็นหน้าจริง แต่เสียงเธอเหมือนผู้ช่วยของจิงซู่ลู่เป๊ะ เธอบอกครูโรงเรียนอนุบาลว่าเธอเพิ่งไปทำศัลยกรรมมาเมื่อหลายวันก่อน ตอนนี้น้ำหนักยังไม่เข้าที่ และต่อสายชีวิตโคคออลส์กับจิงซู่ลู่เพื่อยืนยันตัวตน

ครูที่โรงเรียนเลยเชื่อเธอ พาเด็กออกมา พวกคุณก็รู้ว่าคงอยู่ลู่เป็นดาราต่าง
ในวงการนี้การทำศัลยกรรมเป็นเรื่องธรรมดามาก มีคนเปลี่ยนหน้าใหม่สองรอบ
ในสามวันเยอะแยะไปหมด ครูเลยไม่สงสัย ตอนหลังจึงอยู่ดูบอกผมว่าช่วงที่
คนร้ายรับลูกไป เธอกำลังไลฟ์เลยวิดีโอคอลล์กับครูไม่ได้ และผู้ช่วยของเธอ
ก็คอยอยู่ที่หลังเวที "ไม่ได้ไปไหน เรื่องนี้มันแปลกมากจริงๆ!"

"ไม่แปลก วิดีโอคอลล์สามารถทำขึ้นได้ แค่หาผู้หญิงที่หน้าตาเหมือน
ภรรยาคุณมาสักคนมาต่อสายหลอกครูโรงเรียนอนุบาลก็พอ ได้ยินว่าภรรยาคุณ
มีใบหน้าเพอร์เฟกต์แบบที่ผู้หญิงหลายคนใฝ่ฝัน สมัยนี้เทคนิคการศัลยกรรม
ล้ำหน้ามาก น่าจะหาคนที่ทำหน้าคล้ายเธอได้ไม่ยาก" ช่งรู่ยวิเคราะห์อย่าง
เยือกเย็น

เส้นไหย่วเฉวียนพยักหน้ารับรู่ย "จริงครับ มีหลายคนอยากเป็นอย่าง
จงอยู่ลู่ ถ้าพูดแบบนี้ ครูโรงเรียนอนุบาลคงไม่ได้ตั้งใจ ไม่นี่ต่อให้ระวังก็ไม่น่าอยู่
เฮ้อ..."

น้ำเสียงของช่งรู่ยยังคงเยียบเย็น "อีกเดี๋ยวพวกเราไปตรวจสอบข้อมูล
จากครูโรงเรียนอนุบาล ผมพอจะรู้เค้าโครงของคดีแล้ว เสียหวลี เรียกทุกคนมา
เราจะเปิดประชุม"

เสียหวลีรีบไปเรียกคน สิบนาที่ต่อมาสมาชิกทุกคนต่างถือสมุดเล่มเล็ก
มายืนอยู่รอบตัวช่งรู่ย เส้นไหย่วเฉวียนอยากหลบไป แต่กลับถูกช่งรู่ยสั่งให้
อยู่ก่อน "คุณเส้นครับ งานของเราจำเป็นต้องได้รับความร่วมมือจากคุณ
ขอให้คุณอยู่ฟังแผนของเราด้วย" ไม่ค่อยให้เส้นไหย่วเฉวียนพยักหน้าตอบรับ
เขาก็ออกคำสั่งอย่างรวดเร็ว "เวลานี้คนร้ายยังเอาแต่ปิดเครื่อง เบอร์โทรศัพท์
ก็เป็นแบบไม่ขึ้นทะเบียนทำให้ไม่สามารถระบุตัวตนได้ มีมือถือที่พวกเขาใช้ไม่ได้
เป็นสมาร์ตโฟน แทร็กตามไม่ได้ ทางนี้เลยตัน พวกเราทำได้แค่รอให้พวกเขา
โทรมาอีกที

หลังคนร้ายรับตัวเด็กไป เธอเปลี่ยนรถตรงจุดจอดของกล้องวงจรปิด
ในลานจอดรถสาธารณะเฉาอัน รถที่ถูกทิ้งไว้เป็นรถที่ถูกขโมยไปเมื่อสิบปีก่อน
ถูกเปลี่ยนมือหลายทอดจนหาต้นตอไม่เจอ ลานจอดรถสาธารณะเฉาอัน

มีรถจอดอยู่หลายหมื่นคัน แต่มีกล่องวงจรปิดน้อยมาก ตำแหน่งที่ถ่ายไปไม่ถึงมีเยอะ ทำให้เราคอนเฟิร์มไม่ได้ว่ารถที่เธอขับไปคือคันไหน และตอนนี้ยังไม่รู้เส้นทางของเธอ ยิ่งคอนเฟิร์มไม่ได้ด้วยว่าเธอจะเปลี่ยนรถอีกหรือเปล่า เรื่องทุกอย่างอยู่ภายใต้สมมติฐานที่ไม่มีความชัดเจน แต่ถึงอย่างนั้นเราก็จะนั่งอยู่เฉยๆ ไม่ได้ ต้องดำเนินการสำรวจเบื้องต้นก่อน

ไอดีเยในการทำคดีของผมเป็นแบบนี้ อันดับแรก เสี่ยวหลี่ คุณไปเช็กดูว่าพ่อแท้ๆ ของเส้นอวี่เหราเป็นใคร เน้นสืบค้นช่องทางโซเชียลทุกอย่างของจงฮู่ยู่ โดยเฉพาะแอ็กลับ ในคดีลักพาตัว คนที่มีความเกี่ยวข้องกับช่องทางสายเลือดกับเหยื่อทุกคนต้องถูกสอบสวนหมดเพื่อตัดผู้ต้องสงสัยออกไป จงฮู่ยู่เป็นดารานิฮัยไ้อั๋ววคือข้อเสียของคนเป็นดารา ทั้งที่รู้ว่าเรื่องบางอย่างบอกใครไม่ได้ แต่พวกเขายังใช้ช่องทางลับๆ บางอย่างเพื่อเผยแพร่ออกไปอยู่ดี ขอเพียงหาช่องทางเหล่านี้เจอ พวกเราก็จะเจอเบาะแส สอง บันทึกการใช้จ่ายกับบันทึกการโทรน่าจะช่วยเปิดเผยความลับของเธอได้ พวกเราเช็กจากหลายๆ ช่องทาง และดำเนินการให้เร็วที่สุด สุดท้ายคุณไปเช็กเส้นทางหลังจากที่คนร้ายสาวคนนั้นเปลี่ยนรถ การเปรียบเทียบภาพที่เกี่ยวข้องของเหล่านั้นมีจำนวนมากเกินไป จำเป็นต้องใช้ซอฟต์แวร์ในการคัดกรอง นี่ถือเป็นจุดแข็งของคุณ"

"ครับ ดีอกเตอร์ซิง" เสี่ยวหลี่ผงคีระชะพลางจดบันทึก

ซิงรุ่มองคนที่เหลือก่อนออกคำสั่ง "พวกคุณไปเก็บข้อมูลจากกล่องวงจรปิดจากหน้าร้านและถนนในละแวกโรงเรียนอนุบาลอิงไฉมา ในเมื่อคนร้ายสามารถทำวิดีโอคอลล์ของจงฮู่ยู่ได้ เลียนแบบเสียงของผู้ช่วยได้ แสดงว่าพวกเขาต้องทำการบ้านเรื่องสกุลเงินเยอะ และต้องมีการไปดูตลาดแลกเปลี่ยนเงินเพื่อให้นแน่ใจว่าจะสามารถทำการลักพาตัวได้อย่างสะดวกราบรื่น เราน่าจะเจอคนนำส่งสายจากกล่องวงจรปิด จำไว้ว่าในขั้นตอนการเก็บข้อมูล พวกคุณจะต้องเงียบไว้ อย่าทำให้คนร้ายเะใจว่าคุณเสื้มาแจ้งความ อีกอย่างจะต้องให้ครูโรงเรียนอนุบาลพวกนั้นเก็บความลับไว้ให้มิด ถ้าพวกเขาแพร่พรายออกไป เส้นอวี่เหรามีสัทธาฎกฆ่า นอกจากนี้ให้หาตัวผู้หญิงคนที่ต่อสายวิดีโอคอลล์กับครูโรงเรียนอนุบาลโดยสืบหาจากโรงพยาบาลศัลยกรรมในละแวกนั้น

มีความเป็นไปได้ว่าคนร้ายอาจจะทำศัลยกรรมจริงและหน้ายังไม่เข้าที่ นี่เป็นเบาะแสสำคัญเบาะแสหนึ่ง พวกคุณแบ่งกันไปสามทาง หนึ่งตรวจสอบกล้องวงจรปิด สองตรวจสอบคำให้การของประจักษ์พยาน และสุดท้ายตรวจสอบโรงพยาบาลศัลยกรรม"

ทุกคนต่างรับคำอย่างระมัดระวังและหนักแน่น

ซึ่งร่ายหันไปหาเส้นไหย่วเฉวียน สิ่งเสียงเฉียบ "คุณเส้นครีบ เวลาที่คุณช่วยเล่าเหตุการณ์ตอนที่คุณไปปรับลูกสาวกลับบ้านหนอย รวมถึงเรื่องของคนที่บ้านว่ากำลังทำอะไร พุดอะไร จำไว้ด้วยนะครีบว่าคุณจะต้องพูดตามความจริงและเหมือนตอนนั้นทุกอย่าง อย่าพลาดรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ไปแม้แต่อย่างเดียว เพราะมันอาจมีส่วนช่วยในการสืบหาของเรา"

"ครีบๆๆ ผมจะพูดตามความจริงแน่นอน" เส้นไหย่วเฉวียนขีดเหงื่อบนศีรษะ เขานึกย้อนพลางเล่าออกมา และคอยเสริมรายละเอียดที่ตกหล่นไปเป็นระยะ

ซึ่งร่ายบันทึกคำพูดพวกนี้ไว้ในเครื่องบันทึกเสียง ผ่านไปครู่หนึ่งก็เอ่ยว่า "คุณเส้นครีบ เวลาที่ทางตำรวจจะคุ้มกันให้คุณออกจากกรมตำรวจไปเจียบๆ เพราะมีความเป็นไปได้มากกว่าคนร้ายอาจจะแอบเฝ้ามองคุณอยู่"

"งั้นจะทำยังไงดี แบบนี้ก็หมายความว่าพวกเขารู้เรื่องที่ผมมาแจ้งความที่กรมตำรวจแล้วหรือ" เส้นไหย่วเฉวียนตื่นตระหนกขึ้นมาทันที

"เรื่องนี้เจ้าหน้าที่ตำรวจจะช่วยคอนเฟิร์มให้คุณเอง" ซึ่งร่ายรักษาความเยือกเย็นได้ตั้งแต่ต้นจนจบ "ถ้าคนร้ายสะกดรอยตามคุณจริง เราก็มีอีกวิธีเพื่อใช้รับมืออีกฝ่าย คุณไม่ต้องกังวล แต่จนถึงตอนนี้ฝั่งนั้นยังไม่ติดต่อกัน เห็นได้ว่าพวกมันใจเย็นมาก น่าจะยังไม่รู้เรื่องที่คุณมาแจ้งความ หลังออกจากกรมตำรวจ ผมอยากให้คุณไปรวบรวมเงินทันที ไม่ว่าคุณจะอยากจ่ายค่าไถ่หรือไม่ คุณก็ต้องแสดงท่าทีเพื่อให้เห็นคนร้ายตายใจ พร้อมกับนั้นก็ช่วยยื้อเวลาไว้ให้พวกเราหน่อย อีกสองชั่วโมงเพื่อนร่วมงานผมจะแอบพาคุณกลับมาที่กรมตำรวจแล้วเรามาหารือขั้นตอนต่อไปกันอีกที"

เส้นไหย่วเฉวียนไม่รู้เลยว่าจะมีมือกับทุกอย่างตรงหน้าอย่างไร ไม่ว่า

ตำรวจจะว่ายังไงเขาก็ต้องฟัง โชคดีที่ผู้เชี่ยวชาญด้านการแกะรอยของสำนักย่อยเขตได้ทำการตรวจสอบกล้องวงจรปิดแล้วบอกเขาว่าใจไม่ได้สะกดรอยตามดูเขา เวลานี้เส้นอวี๋เหอาน่าจะยังปลอดภัยดี ระหว่างนี้เส้นโหยวเฉวียนได้รับสายจากจงฮู่ยู่ลู่ คุณพ่อเส้น คุณแม่เส้นที่โทรมาถามว่าเขารวบรวมเงินได้หรือยัง แต่ถูกเขาตอบแบบส่งๆ ไป

วันที่ที่ ดร. ซ่งรู่ยู่มาถึง การสืบสวนก็เริ่มดำเนินไปอย่างเป็นขั้นเป็นตอน ไอเดียของเขาชัดเจนดีมาก เหมือนมีมือข้างหนึ่งมาช่วยดึงเอาเมฆหมอกออกไป ทำให้ปัญหายุ่งยากทั้งหมดเปลี่ยนเป็นง่ายตาย เรื่องนี้ทำให้เส้นโหยวเฉวียนยิ่งมีความมั่นใจในคำตัดสินของพันจยาหลิวอย่างไร้ข้อกังขา เหมือนอย่าง que อี๋ฝายทำนายไว้ว่าถ้าหากจะมีใครสามารถพาเส้นอวี๋เหอากลับมาอย่างปลอดภัยได้ คนคนนั้นจะต้องเป็น ดร. ซ่งคนเดียว

บทที่ 55

ฝันจายาหิ้วเตรียมทุกอย่างไว้พร้อมแล้ว

ประสิทธิภาพในการนำทีมของซ่งรู่ไม่ได้ด้อยไปกว่าจวงเงิน เพราะมีเขาคอยสั่งการอยู่ข้างๆ ทำให้ทุกคนค้นหาทิศทางการสืบสวนได้อย่างรวดเร็ว จากนั้นต่างคนต่างก็ไปทำงานของตัวเอง เส้นใยเวทย์เวียนรีบไปรวบรวมเงินด้วยการเอาเรื่องนี้ไปคร่ำครวญกับบรรดาเพื่อนสนิทหลายคนด้วยท่าทางโอเวอร์

และเพราะการเล่นใหญ่ของเขา ทำให้หลายคนไม่ค่อยเชื่อ เข้าใจว่าเขาตีเมเยอะแล้วมาล้อเล่นเลยโทรไปคอนเฟิร์มกับจวงซู่ลู่ และอีกฝ่ายยอมต้องร้องไห้ฟูมฟาย ทำให้ทุกคนวางตัวไม่ถูก เงินห้าสิบล้าน ถ้าไม่ใช่เพื่อนสนิทชนิดตายแทนกันได้ ใครมันจะหยิบออกมาง่ายๆ

การรวบรวมเงินที่ไม่สะดวกราบรื่นทำให้เส้นใยเวทย์เวียนได้ประจักษ์ถึงโฉมหน้าที่แท้จริงของ 'เพื่อนสนิท' ทั้งหลาย สองชั่วโมงผ่านไป ภายใต้การดูแลของตำรวจ เขาได้เปลี่ยนเป็นรถอีกคันเพื่อเดินทางไปที่สำนักย่อยเขตใต้อย่างลับๆ ในระหว่างนั้นตำรวจที่ไปเก็บรวบรวมข้อมูลต่างเดินทางกลับมา ดูเหมือนคดีจะเริ่มเป็นรูปเป็นร่างแล้ว

ซ่งรู่แปะรูปถ่ายหนึ่งใบบนกระดานไวท์บอร์ด เอ่ยถาม "คุณเส้นครับ นี่เป็นรูปที่เจอในแอ็กลับบนเวทย์ของจวงซู่ลู่ ตอนนั้นเธอไปพักร้อนที่บาหลี่ คุณรู้จักคนที่อยู่ในรูปนี้หรือเปล่า"

เส้นใยเวทย์เวียนเพ่งมองอย่างละเอียดอยู่นาน ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงงุนงง "คุณพูดถึงคนไหน" นี่เป็นภาพวิวที่ถ่ายผ่านกระจก นอกหน้าต่างเป็นหน้า

สี่เหลี่ยมทองกับท้องทะเลสีคราม บนชายหาดและในทะเลเต็มไปด้วยฝูงชนที่มาพักร้อน แอ้อัด เบียดเสียดกัน มองผาดๆ เป็นเรื่องยากมากที่จะบอกได้ว่าใครเป็นใคร

ซ่งรุ่ยซีไปที่รอยต่อระหว่างแสงกับเงาแล้วเอ่ย "ดูที่ตำแหน่งย้อนแสง อย่างมองออกไปนอกหน้าต่าง"

เมื่อนั้นเส้นไหย่วเฉวียนถึงสังเกตเห็นว่ามีรูปของคนถ่ายสะท้อนอยู่บนหน้าต่างแบบสวิง ถึงจะดูเลือนรางแต่ยังพอมองเห็นทรวดทรงออรชรของผู้หญิงกับรูปร่างกำยำของผู้ชายได้ เสียดยที่ภาพนี้ถ่ายตรงช่วงใต้คอกของพวกเขา ลงมา ทำให้ศีรษะและใบหน้าของเจ้าของเรือนร่างไม่ปรากฏอยู่ในภาพ

"ผู้หญิงคนนี่คือจิงฮุยลู่!" เส้นไหย่วเฉวียนพินธง "พวกคุณดูตรงไหล่ขวาของเธอมีไผ่หนึ่งเม็ด ผมจำไผ่เม็ดนี้ได้" ต่อมาเขาพบรายละเอียดต่างๆ มากขึ้น เส้นไหย่วเฉวียนซีไปที่รอยสักรูปดวงอาทิตย์บนไหล่ซ้ายของผู้ชาย "เขาคือหลงเจิงเซิง คนขับรถของผม! มีนาช่วงที่จิงฮุยลู่ไปพักร้อนที่หาดสี หลงเจิงเซิงถึงได้ลาพักร้อนกลับบ้าน ที่แท้พวกเขา ก็ไปมั่วกัน!"

อันที่จริงตำรวจระบุตัวตนของคนในรูปได้ก่อนแล้ว ถึงค่อยเอามาให้เส้นไหย่วเฉวียนยืนยัน

ซ่งรุ่ยพัยกหน้าแต่ไม่ได้วิพากษ์วิจารณ์อะไรเกี่ยวกับประเด็นนี้ เขามองผ่านเส้นไหย่วเฉวียนที่หอบหายใจหนักๆ ด้วยท่าทางใกล้จะระเบิดไปแล้วพูดต่อ "ข้อมูลจากกล้องวงจรปิดทำให้พวกเราพบว่าระยะนี้ไม่มีรถหรือบุคคลน่าสงสัยไปอยู่ในละแวกโรงเรียนอนุบาล ผู้หญิงที่ลักพาตัวเส้นอวี๋เหวรวมถึงรถที่ใช้เป็นยานพาหนะไม่เคยโผล่แถวโรงเรียนเลย กระตุกเชิงกรานของเธอแอนไปข้างหน้า เวลาเดินเขาก็เลยกาง อีกอย่างขากรรไกรของเธอก็หดตัวอย่างรุนแรง รูปร่างกับท่าทางการเดินมีเอกลักษณ์มาก ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิเคราะห์ร่องรอยของเราจะต้องสังเกตเห็นเธอ เห็นได้ชัดว่าเหตุการณ์นี้ไม่สอดคล้องกับหลักฐานที่เรามีอยู่ตอนนี้"

ทุกคนรีบหยิบปากกา เตรียมจดประเด็นสำคัญ

"คำบอกเล่าของคุณเส้นทำให้เรารู้ว่าคนร้ายทำการตรวจสอบทุกคน

ในบ้านสกุลเส้นนี้อย่างละเอียด ในเมื่อเธอตัดสินใจลงมือลักพาตัวเด็กจากโรงเรียนอนุบาลโดยมีการจัดเตรียมเส้นทางและยานพาหนะเอาไว้ล่วงหน้าเป็นอย่างดีขนาดนี้ แล้วทำไมเธอถึงไม่ไปดูลาดเลาที่โรงเรียนก่อนเลย"

"เธออาจคุ้นเคยกับบริเวณรอบๆ โรงเรียนอนุบาลดีเลยไม่จำเป็นต้องดูลาดเลา" หลิวเทายกมือพูด

ซึ่งผู้ฟังก็ระหวั่นที่ "ถูกต้อง ผมก็ตั้งสมมติฐานเอาไว้แบบนี้ พวกคุณคู่นี้คือคลิบวันที่เกิดการลักพาตัว คนร้ายขับรถเข้าไปในจุดจอดของกล่องวงจรปิดในลานจอดรถแบบไม่เก็บค่าบริการของโรงเรียน ถ้าไม่เคยดูลาดเลาแล้วเธอรู้ได้ยังไงว่ามุนนีอยู่ในจุดที่กล่องวงจรปิดถ่ายไปไม่ถึง หรืออาศัยดวง?"

"น่าจะมีคนบอกเธอ และคนคนนั้นจะต้องคุ้นเคยกับโรงเรียนอนุบาลองใจดีมาก" ตำรวจนายหนึ่งวิเคราะห์

ซึ่งผู้ฟังก็ระหวั่น "เบาะแสต่างๆ ฟ้องว่านี่น่าจะเป็นฝีมือของคนใน เนื่องจากไม่มีการดูลาดเลา แต่คนร้ายกลับรู้เวลาเลิกเรียนของโรงเรียนอนุบาล รู้จุดจอดของกล่องวงจรปิด และรู้สถานภาพทางการเงินของสกุลเส้นนี้อย่างดีเงินห้าสิบล้านไม่มากและไม่ค่อยอยู่ในลิมิตที่คุณเส้นสามารถรับได้ ดังนั้นในคนนี่คือใคร"

ทุกคนหันไปมองเส้นนี้อย่างเฉยใจด้วยดวงตาเป็นประกาย

เส้นนี้อย่างเฉยใจที่กำลังเด็ดดาลพูดทันที "หลงเชิงเชิงแน่ๆ! เขาไปปรับเด็กๆ ตอนเลิกเรียนแทนผมอยู่บ่อยๆ และรู้สถานภาพทางการเงินของผมดี นอกจากนี้เขายังเป็นผีพนัน ก่อนหน้านี้อายุเสียพนันเขาชอบมาเยี่ยมเงินผม ผมเห็นเขาทำงานดีมากเลยให้เยี่ยมไปบ่อยๆ แต่ระยะนี้ไม่รู้ทำไม จู่ๆ เขาขอผมทีเดียวสองล้าน! ครั้งนั้นผมเด็ดจริงๆ รู้สึกว่าเขาโลภจนน่าเกลียดเลยไม่ให้ เขายืม แถมยังขู่ว่าจะไล่เขาออก! แรงงูใจของเขาสูงมาก ต้องเป็นเขาแน่!"

ซึ่งผู้ช่วยบ๊อบรอบแวนบนสันจุมก พูดด้วยน้ำเสียงเห็นพ้องต้องกัน "เราเช็คสถานภาพทางการเงินของหลงเชิงเชิงแล้ว ก่อนหน้านี้อายุเสียพนันที่เอาให้ก่อนโดนขึ้นแบล็กลิสต์ของกาสิโน อยู่ในช่วงกำลังร้อนเงินนอกระบบ แรงงูใจของเขาสูงมากจริงๆ แต่..." ซึ่งผู้ช่วยบ๊อบตามองเส้นนี้อย่างเฉยใจแบบหนึ่ง พูดเสียงเนิบ

"ภรรยาของคุณก็น่าสงสัยเหมือนกัน"

"งงฮู้ยู่ลู่? เป็นไปไม่ได้! เธอรักเส้นอวี๋เหรามาก" เส้นไหย่วเฉวียนค้ำนตาม
สัญชาติญาณ

แต่ซ่งรู่ยกกลับสวนว่า "จากคำบอกเล่าของคุณเส้น ผมว่าพฤติกรรมของ
งงฮู้ยู่ลู่ผิดปกติมาก ข้อแรก ช่วงที่คนร้ายยังไม่โหมระงู เธอกลับบอกคุณเส้น
ไปอย่างมั่นใจมากๆ ว่าเด็กถูกลักพาตัว คนเป็นแม่ พอเกิดเรื่องก็คิดไปในทาง
ร้ายที่สุดแบบนี้ มันไม่แปลกเกินไปหรือ ข้อสอง เธอคัดค้าน ไม่ยอมให้คุณแจ้
ตำรวจอย่างรุนแรง แน่نونว่ามันแสดงให้เห็นถึงความห่วงใยที่แม่มีต่อลูก
แต่คำคัดค้านของเธอไม่สมเหตุผล ผลให้คุณเส้นเสนอให้ขายทรัพย์สินกับบริษัท
เพื่อรวบรวมเงิน เธอกลับไม่พูดเลยสักคำ มันเพราะอะไรกัน ในฐานะแม่ที่กำลัง
ร้อนใจเหมือนไฟผลาญ เธออาจไม่ยอมแจ้ตำรวจ แต่การที่ไม่ยอมรวบรวม
เงินด้วย พฤติกรรมแบบนี้มันไม่ยั่งยืนกันไปหน่อยหรือ พวกคุณอาจพูดได้ว่า
เธอเห็นแก่ตัว ตัดใจหยิบเงินตัวเองออกมาไม่ได้ แต่ถ้าเอาเรื่องนี้ไปเทียบกับ
ความเป็นห่วงแทบขาดใจที่เธอแสดงออกเมื่อตอนก่อนหน้า เธอร้อนใจจริง
หรือร้อนใจปลอม แค่มองปราดเดียวก็รู้ไม่ใช่หรือ"

ทุกคนขบคิดอย่างละเอียดแล้วผลอผงกศึระะ

ตำรวจหญิงนายหนึ่งพูดซื่อๆ "ถ้าฉันเป็นเธอ ฉันจะต้องขายของที่พอขายได้
ในมือตัวเองออกไปก่อน มีหรือจะนั่งคอยเงินผัวอยู่ที่บ้านเฉยๆ เวลาแบบนี้
ทุกคนในครอบครัวน่าจะสามัคคีกันทำงานเพื่อรวบรวมเงินให้เร็วที่สุดไม่ใช่หรือ
เพราะถ้ารวบรวมเงินได้ครบจำนวน ลูกก็จะได้กลับมาเร็วขึ้น ไม่ดีหรือหรือ
งงฮู้ยู่ลู่ร้อนใจแต่กลับไม่ทำอะไรเลย พฤติกรรมแบบนี้มันประหลาดมาก"

เส้นไหย่วเฉวียนพยายามสะกดไฟโทสะในใจไว้ พูดเสียงผาดเฟือน
"ด็อกเตอร์ซ่งรู่ครับ คุณไม่ต้องพูดแล้ว ผมไม่ได้สังเกตถึงความผิดปกติของ
งงฮู้ยู่ลู่จริงๆ ตอนนั้นผมมองผมสับสนมาก ความหมายของคุณคือการลักพาตัว
ครั้งนี้อาจเป็นแผนที่เกิดจากการร่วมมือกันของหลงเจิงเซิงกับงงฮู้ยู่ลู่หรือครับ
หลงเจิงเซิงจะใช้พ่อของเส้นอวี๋เหราหรือเปล่า เขาจะทำลงได้ไง"

ซ่งรู่ย่ปะภาพถ่ายสองใบลงบนกระดานไวท์บอร์ด พูดเสียงเนิบ "เวลานี้

เราคงไม่อาจยืนยันตัวตนของคนร้ายได้ ทุกอย่างเป็นแค่สมมติฐานที่ได้จากหลักฐานที่มีอยู่ตอนนี้ แต่สำหรับคำถามที่คุณเดินถามเมื่อกี้ ผมน่าจะพอมีคำตอบให้คุณ"

เส้นไหย่วเฉวียนมองภาพถ่ายสองใบแล้วพูดไม่ออกอย่างสิ้นเชิง เพราะภาพหนึ่งเป็นภาพที่เส้นอวี๋เหราเพิ่งถ่ายไปเมื่อเร็วๆ นี้ เด็กชายมองกล้องพลางหัวเราะรำ จมูกโด่งเป็นสัน ปากน้อยๆ สีแดงสดใส หน้ารูปไข่ คางแหลม ท่าทางน่ารักมาก ส่วนอีกภาพเห็นได้ชัดมากกว่าเป็นภาพเก่า สีสิ้นฟุ้งถึงอาลัยยาวนาน แต่เด็กผู้ชายที่ยิ้มให้กล้องแบบเดียวกันคนนั้นกลับมีใบหน้าคล้ายคลึงกับเส้นอวี๋เหราอย่างน่าอัศจรรย์เป็นที่สุด

เส้นไหย่วเฉวียนจ้องภาพถ่ายสองใบที่มีอายุห่างกันหลายสิบปีเป็นเวลานาน รวากับเข้าใจเรื่องบางอย่างแล้ว

ขงรู่ยตอกย้ำสมมติฐานของเขา "นี่เป็นภาพถ่ายสมัยเด็กของหลงเจิงเซิง ไม่เหมือนกับตัวเขาตอนนี้เลยใช่ไหมครับ"

ใช่ หลงเจิงเซิงตอนโตรูปร่างสูงใหญ่แข็งแรง ผิวคล้ำแดด การเคี้ยวหมากเป็นระยะเวลาหลายปีทำให้รูปหน้าเปลี่ยนเป็นกว้างขึ้น ดูแมนมาก ถ้าไม่มีรูปถ่ายสมัยเด็กเก็บภาพเก่าๆ ของเขาไว้ ติให้ตายเส้นไหย่วเฉวียนก็คิดไปไม่ถึงว่าตอนเด็กอีกฝ่ายจะมีหน้าตาเหมือนเด็กผู้หญิงแสนสวยแบบนี้ ถ้าได้เห็นภาพนี้เร็วกว่านี้ น่ากลัวว่าเส้นไหย่วเฉวียนคงสงสัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างลูกชายกับหลงเจิงเซิงตั้งแต่แรกแล้ว

"พวกเขาหลอกผมมาตลอด! พวกเขาหลอกหลวงเหมือนเห็นผมเป็นลิง!"

เส้นไหย่วเฉวียนเคยเข้าใจว่าเวลาที่ได้รับเอกสารการพิสูจน์คือช่วงเวลาที่เจ็บปวดที่สุด แต่กลับคิดไม่ถึงว่าความเจ็บปวดในตอนนี้จะมากกว่าเป็นร้อยเป็นพันเท่า ตอนที่เขาถูมนะบากันเพื่อชีวิตที่สุขสบายของคนในครอบครัว คนที่เขาเชื่อใจที่สุดสองคนแอมมั่วกันลับหลังเขา ซ้ำยังให้กำเนิดมารหัวขนออกมาหนึ่งคน ให้เขาช่วยกลมเกลี้ยงเลี้ยงดู ถึงขั้นมองเมินลูกสาวแท้ๆ ของตัวเอง ครอบครัวของพวกเขาสามคนทำตัวเหมือนปลิงที่คอยสูบเลือดเขาอย่างตะกละตะกลาม เหมือนกองโจรที่แอบหยิบดาบมาเตรียมฆ่าแล้วเนื้อเถื่อนหนึ่งเขา

เส้นไหย่วเฉวียนปิดหน้า ค่อยๆ พุบตัวลงไปบนโต๊ะ ร้องไหย่หวอนเหมือนสัตว์ป่าที่ถูกรัง

คนในหน่วยเฉพาะกิจพากันเป็นนหน้ามองไปทางอื่นด้วยความรู้สึกสงสาร ทว่าซ่งรู่ยกกลับพูดด้วยน้ำเสียงเยือกเย็นว่า "คุณเส้นครับ นี่ไม่ใช่เวลาที่จะมาเสียใจ จากคำบอกเล่าของคุณ หลังเด็กถูกลักพาตัว ในฐานะพ่อแม่ผู้ให้กำเนิดของเด็ก หลงเชิงเซ็งกับจงฮู่ยู่กลับไม่ได้เดือดเนื้อร้อนใจอะไรมากมาย ตรงกันข้าม พวกเขาห้ามคุณแจ้งตำรวจและไล่ต้อนให้คุณขายทรัพย์สินเพื่อเอาไปได้ตัวคน ทำให้พวกเขาดูน่าสงสัยมากเป็นพิเศษ จงฮู่ยู่อยู่กับหลงเชิงเซ็งรู้เรื่องที่คุณมาแจ้งความที่กรมตำรวจหรือเปล่า ถ้าคิดนี้เป็นแผนของพวกเขาจริง ผมก็มีเหตุผลพอที่จะเชื่อได้ว่าแก๊งของพวกเขามีกันอย่างน้อยสี่คน สองคนคอยจับตาดูคุณอยู่ที่บ้านสกุลเส้น คนหนึ่งรับตัวเด็กไปและคอยควบคุมตัว ส่วนอีกคนโทรมาขู่เอาเงินค่าไถ่ พวกเขาแบ่งงานกันชัดเจน วางแผนอย่างละเอียดรอบคอบ เห็นได้ว่าการเตรียมพร้อม พวกเขาจำเป็นต้องรับมืออย่างระมัดระวัง เพราะถ้าหลงเชิงเซ็งกับจงฮู่ยู่รู้ว่าคุณแจ้งความ พวกเขาจะต้องโทรหรือส่งข้อความไปบอกให้พรรคพวกพาเด็กไปที่อื่นทันที หรือไม่ก็เปลี่ยนแผน ถึงตอนนั้นเราจะคลี่คลายคดีนี้ได้ยากยิ่งขึ้น และไม่รู้ด้วยว่าเด็กจะเป็นหรือตาย"

ซ่งรู่ยู่หนึ่งไปพักหนึ่ง น้ำเสียงทวีความเยียบเย็นมากกว่าเดิม "ถึงหลงเชิงเซ็งกับจงฮู่ยู่จะเป็นพ่อแม่ผู้ให้กำเนิดเส้นอวี๋เหรา แต่ตอนนี้พวกเขาลี้หน้าอยู่ที่บ้านสกุลเส้น ไม่ได้อยู่กับเด็ก ส่วนคนที่คอยคุมเด็กไม่ได้มีความสัมพันธ์ทางสายเลือดกับเขา จึงไม่มีเหตุผลที่จะแฉแสดความเป็นความตายของเส้นอวี๋เหรา และคนที่มีส่วนกับการลักพาตัวไม่มีทางเป็นคนดี ถ้าพวกเขารู้ว่าคุณแจ้งความก็เป็นไปได้มากกว่าเขาจะไม่แฉแสดความรู้สึกของหลงเชิงเซ็งกับจงฮู่ยู่ ลงมือฆ่าตัวประกันทันที ทำให้พวกเราเสียเปรียบมาก!"

ตำรวจทุกนายเครียดขึ้น ทุกคนต่างหันมามองเส้นไหย่วเฉวียน

ทว่าเส้นไหย่วเฉวียนกลับพูดเสียงเบาว่า "เรื่องนี้พวกคุณสบายใจได้ ตอนออกจากบ้านคุณพ่อกำชับผมถึงสามรอบว่าห้ามให้คนในบ้านรู้เรื่องที่ผม

แจ้งความเด็ดขาด ตอนนี่หลงเจิงเชิงกับจงฮู่ยู่เข้าไปว่าผมกำลังรวบรวมเงินอยู่ข้างนอก"

ทุกคนถอนหายใจออกมาพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย

ซ่งรู่ยู่ขี้ใจไปชั่วจิตใจ ก่อนยิ้มออกมาอย่างหาได้ยาก "ผมน่าจะคิดได้ในเมื่อพ้นจายาหัวแฉะนำให้คุณมาแจ้งความ เขาย่อมต้องวางแผนทั้งหมดให้คุณอย่างดี"

เส้นไหย่วเฉวียนรีบผงกศีรษะ น้ำเสียงเต็มไปด้วยความรู้สึกตื่นตันและจริงจัง "ครับ ทุกอย่างที่ผมทำอยู่ตอนนี้ล้วนเป็นไปตามแผนของคุณพิน ความจริงพิสดารแล้วว่าสิ่งที่เขากำชับทุกเรื่องล้วนเป็นประโยชน์ต่อผม ทำให้ผมรอดพ้นจากกับดักการเสี้ยมลูกแบบไม่มีวันได้คืนไปได้ อันแล้วอันเล่า คุณพินเก่งมากจริงๆ!"

พูดถึงพ้นจายาหัว บรรยายกาศภายในห้องประชุมก็ผ่อนคลายขึ้นอย่างเห็นได้ชัด คำทำนายของเขาทำให้ทุกคนมีความมั่นใจมากกว่าจะสามารถพาเด็กกลับมาได้อย่างปลอดภัย ความเชื่อนี้เป็นเรื่องประหลาดและปราศจากเหตุผล ซ่งรู่ยู่ขยับกรอบแว่น สุดท้ายเขาก็พูดเรื่องที่ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีออกมา "ดวงของคุณเส้นดีมาก"

เขาไม่ใช่คนแรกที่พูดกับเส้นไหย่วเฉวียนแบบนี้ อันที่จริงพอคนในกรมตำรวจรู้เรื่องระหว่างเขากับพ้นจายาหัว และเรื่องคดีลักพาตัวที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน พวกเขาต่างอุทานออกมาแบบเดียวกัน

ขอบตาของเส้นไหย่วเฉวียนแดงเรื่อขึ้นมาทันที เขาพูดเสียงสะท้อน "ครับ น่ากลัวว่าคราวนี้ผมคงใช้โชคทั้งชีวิตไปหมดถึงได้เจอกับผู้สูงส่ง แน่ขนัดว่าทุกคนที่อยู่ตรงนี้นล้วนเป็นผู้สูงส่งสำหรับผมเช่นกัน จากนั้นผมต้องขอรบกวนทุกคนให้ช่วยเส้นอวี๋เหวอออกมาด้วย ผมขอขอบคุณล่วงหน้าครับ ขอขอบคุณครับ ขอขอบคุณ!" เขาโค้งคำนับ กล่าวขอบคุณไม่หยุด ทำเอาทุกคนแสบจุก แม้เส้นไหย่วเฉวียนจะไม่สามารถตัดใจจ่ายเงินห้าสิบล้านไปได้ แต่การที่เขาวิ่งพล่านเพื่อช่วยเด็กคนหนึ่งหลังรู้ชาติกำเนิดของอีกฝ่ายแบบนี้ ถือว่ามีมนุษยธรรมที่สุดแล้ว

ยิ่งพอย้อนกลับไปมองพ่อแม่ผู้ให้กำเนิดของเด็ก จะเห็นได้ว่าทางไกล

กันชนิดเอามาเทียบกันไม่ได้...

เมื่อเห็นว่าบทสนทนาออกห่างจากประเด็นไปไกล ซึ่งรัฐก็ใช้ข้อนิ้วเคาะ กระดานไวท์บอร์ด พูดต่อว่า "เวลานี้เรายังไม่มีหลักฐานที่สามารถระบุได้ว่า หลงเชิงเชิงกับจงฮุยลู่เป็นผู้ก่อเหตุ มือถือของพวกเขาไม่มีการติดต่อกับ เบอร์แปลก บัตรเครดิตไม่มีการใช้จ่ายที่ผิดปกติ เห็นได้ว่าพวกเขามีวิธี หลบเลี่ยงการสืบสวนดีมาก เราต้องหาวิธีหยั่งเชิงพวกเขาและสืบหาร่องรอย ของเด็ก คุณเส้นครับ เรื่องนี้จำเป็นต้องได้รับความร่วมมือจากคุณ"

เส้นโหยวเฉวียนรีบให้คำมั่น "พวกคุณมีแผนอะไรครับ ผมจะทำตามที่ พวกคุณบอกแน่นอน!"

ซึ่งรัฐพอใจในการให้ความร่วมมือของอีกฝ่ายมาก เขาแจกจ่ายแผนที่ ทำไว้อย่างดีมาตั้งแต่ต้นให้ทุกคน คนละหนึ่งชุด พอทุกคนได้รับ 'บท' ของ ตัวเองก็พยายามศึกษาคำพูดและบทบาทข้างในนั้นอย่างจริงจัง ยู่กันจนฟ้า เริ่มสว่างถึงค่อยตั้งขบวนรถตรงไปที่บ้านสกุลเส้น



ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3FJDoNo>